

Visky Ferenc

Eszter

Koinónia • 2016

Mutogatta magát

Eszter könyve 1,1–8

Eszter könyvéből ritkán merítünk igehirdetési anyagot. A könyv Ahasvérus, perzsa király idejéből őriz meg egy történetet, mégpedig arról, hogy a fogságban levő zsidó népet miképpen menti meg Isten a biztosnak látszó kiirtás elől egy fogoly zsidó leány által, akinek Eszter a neve. Ennek a könyvnek az az érdekessége, hogy soha nem fordul elő benne Isten neve. De ez nem jelenti azt, hogy Ő maga hiányzik belőle. Sőt! Látni fogjuk: Isten az, aki csodálatos módon véghezviszi népének szabadítását.

Eszter könyve Ahasvérus király lakomájával kezdődik. A Bibliában sok történet vendégséggel vagy lakomával függ össze. József Egyiptomban egy lakomán ismertette meg magát

testvéreivel, akik őt eladták. Belszár király lakomáján, Dániel könyve szerint, egy láthatatlan kéz tüzes szavakat írt a falra. Jézus is több, vendégséggel kapcsolatos példázatot mondott. A Szentírás utolsó könyve pedig boldognak nevezi azokat, akik a Bárány menyegzőjének vacsorájára hivatalosak (Jel 19,9).

Az Ige Ahasvérus királyi lakomájának néhány jellegzetességére mutat rá.

„Ahasvérus mutogatta országa dicsőségének gazdagságát és az ő méltóságának fényes díszét.”

A világ hatalmasai szeretik mutogatni, csillogtatni dicsőségüket, hatalmukat. A magamutogató hajlama minden ember természetében jelen van. Nem vagyunk kivételek mi sem. Hányszor jön a Kísértő és mondja: mutasd meg szépségedet, ügyességedet, csillogtasd szellemességedet, kérkedj tehetségeddel. Jézust is megkísértette, amikor a pusztában böjtölt. De Ő visszautat-

sította a Kísértő ajánlatát, mert nem azért jött, hogy önmagát mutogassa, hanem hogy az Atyára mutasson. Ő elmondhatta: „Én dicsőítettelek tégedet e földön: elvégeztem a munkát, amelyet reám bízál.” (Jn 17,4)

Ahasvérussal ellentétben, aki magát mutogatta, nekünk olyan királyunk van, aki szüntelenül az Atyára mutatott. Mi is azért vagyunk ezen a földön, hogy jelt adjunk a mi Atyánkról, akinek gyermekei lettünk az Úr Jézus Krisztus által. Pilátusnak azt mondta Jézus: „Avagy azt gondolod-é, hogy nem kérhetném most az én Atyámat, hogy adjon ide mellém többet tizenkét sereg angyalnál? De mi módon teljesednének be az Írások?” (Mt 26,53.54) Az Írás abban teljesedett be, hogy Jézus az Atyát mutatta meg: „Aki engem látott, látta az Atyát.” (Jn 14,9) Bárcsak Isten minden gyermekében úgy ábrázolódna ki a Krisztus, hogy felismernék rajtunk az Ő arcát.

„...kinek-kinek az akarata szerint cselekedjenek!”

A király lakomájának két része volt: az első száznyolcvan napig tartott, de csak a nagy méltóságban levők vettek részt rajta. Így még nem lehetett teljes a király magamutogatása. A lakomát megtoldotta hét nappal, hogy a királyi palota kertjében az egész város népe, kicsi és nagy, kivehesse részét az evésből-ivásból. Kényszeríteni senkit sem volt szabad, ám mindenkinek kedvét kellett keresni.

Itt tárul fel a világ fejedelmének titka: azt akarja elérni, hogy mindenki kitombolja magát, és a maga akarata szerint cselekedjék. Ez a világ fejedelmének lakomája.

Talán nem is gondoljuk, hogy amikor a magunk elgondolása és akarata szerint cselekszünk, az ördög lakomáján veszünk részt és az ő dicsőségének szolgálatában állunk. Hányszor elégítettük ki szemünk, szánk, gondolatunk kívánságát! És ez még tetszett is nekünk! Mintha egy lakomán vetnünk volna részt. És mennyi baj származott belőle! A magunk akaratának kielégítése mindig meg-

károsít valaki mást. Önzőnek lenni azt jelenti, hogy elveszek mástól valamit, ami nem engem illet. A magam élvezetének kedvéért elveszem mások tisztaságát, a magam pihenéséért feláldozom mások nyugalmaát és békéjét. A magunk akaratának kielégítése mindig fájdalmat okoz valakinek. Jakab apostol erre mutat rá: „Honnét vannak háborúk és harcok közöttetek? (...) Kívántok valamit és nincs nektek, gyilkoltok és irigykedtek, (...) harcoltok és háborúskodtok.” (Jak 4,1-2) Így lesz az ember Isten és a másik ember ellenségévé. Önzésünk lakomáján vér folyik.

Áldott legyen az Isten, hogy szerzett egy másik lakomát. Ésaiás könyvében ezt olvassuk: „És szerez a Seregek Ura minden népeknek e hegyen lakodalmat kövér eledelekből, lakodalmat erős borból; velős, kövér eledelekből, (...) s elveszi e hegyen a fátyolt, mely beborított minden népeket, és a takarót, mely befödött vala minden népségeket. Elveszti a halált örökre, és letörli az Úr Isten a könnyhullatást minden

orcáról, és népe gyalázatát eltávolítja az egész földről.” (Ézs 25,6–8) Ez a Bárány menyegzőjének vacsorája, amelyet Isten az Ő Fiának áldozatában mutatott be a Golgota hegyén. Erre a lakomára vagyunk hivatalosak.

Jézus lakomájának titka az, hogy Ő nem a maga akaratának cselekvésére jött, hanem azért, hogy az Atyáét teljesítse. A magunk akaratának lakomáján boldogtalanok maradunk, és azzá tesszünk másokat is. Ha valaki boldog akar lenni, meg kell tagadnia a maga akaratát, merthogy az igazi boldogságot saját akaratával ellentétes irányú cselekedetben élheti át. Egy leány tüdőgyengesége ellenére úgy töltötte el a szabadságát, hogy elment segíteni egy sokgyermekes családanyának. Az igazi pihenés titkát tanulta meg: „Ez a nyugalom, hogy nyugtassátok meg a megfáradottat, és ez a pihenés!” (És 28,12) Sok ilyen alkalom adódik otthon és otthonon kívül. Ha bármilyen kicsi dologban is lemondunk a magunk igazáról vagy a magunk kívánságáról, Isten lakomáján veszünk

részt, örömet szerzünk másoknak, és még nagyobb magunknak. Péternek mondta Jézus: „... más övez fel téged, és oda visz, ahová nem akarsz.” (Jn 21,18) Ez a Jézus lakomája.

Milyen célt követ az ember? Mindig önmagát mutogatná. A magam lakomáján a mások életét eszem.

„...mikor elmúltak ezek a napok”

Egyszer minden lakoma véget ér. Ahasvérus lakomája ugyan fél évig tartott, de aztán mégis véget ért. És mi következett azután? Susán várában hétköznapiak jöttek: nehéz iga, üresség, közöny, betegség, halál.

Egyszer egy kislány csokoládét majszolt az utcán és közben peregtek a könnyei.

– Miért sírsz? – kérdezte egy járókelő.

– Azért – felelte –, mert mindjárt elfogy...

A világ is ilyen: öröme, kívánsága, dicsősége, sőt maga a világ is hamar „elfogy”. Alighogy

megízlelted, máris mulékonyságának keserű ízét érzed a szádban.

„És a világ elmúlik, és annak kívánsága is.” (1Jn 2,17) Csak az marad meg, ami Isten akaratából való. „Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is?” (Mt 16,26) Milyen lakoma az, amely alig kezdődött meg, máris vége szakad? Lehet-e az ember boldog egy ilyen lakomán?

Volt egy zsarnok király, akinek lakomájáról maradt fenn a neve: Damoklésznek hívták. Gazdagon terített asztal mellé hívta főembereit, előjáróit. Étvágya azonban senkinek sem volt a vendégek közül, a király ugyanis mindenki feje fölé hegyes kardot függesztetett fel egy hajszálon. Kinek legyen étvágya egy olyan lakomán, amikor minden pillanatban azzal kell számolnia, hogy a hajszál elszakad, s a kard a testébe fúródik? A mi életünk az a hajszál, amely olyan hamar elszakad.

„Mikor elmúltak ezek a napok.” Vajon elmúltak-e már a te életedben a világ fejedelmének, a

magad akaratának napjai? Vágysz-e arra, hogy elmúljanak? A világ sem magától múlik el, hanem tűz emészti meg. Megromlott óemberünk napjait elmulasztani képtelenek vagyunk. A Biblia azonban megmutatja, hogyan vethetünk véget a magunk akaratának. Keresztelő János Jézusra mutat. Ő az, aki Szentlélekkel és tűzzel keresztel. Megromlott régi emberünknek meg kell halnia, a keresztség által eltemettetnie, és Szentlélek által újjászületnie. A tűz a Szentlelket jelképezi, aki újjászül bennünket. Jézus vet véget a régi lakomának, de erre kérnünk kell: „Úr Jézus, én nem akarom a magam lakomáját, de elmulasztani képtelen vagyok. Tégy részesévé a Te Igéd és Szentleked által a második teremtésnek.”

Isten lakomájából már itt, ebben az életben részesedünk. A mennyeknek előízét már itt megkóstoljuk. „Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az; a régiek elmúltak, ímé újjá lett minden.” (2Kor 5,17)